

Ασ' Ολ'α

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει.

Ἡ χαρὰ τῆς Γερμανίδος νοσοκόμου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ

Τὴν Παρασκευὴν τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος ψάλλεται εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἣτις καὶ κατὰ τμήματα ἀνεγνώσθη τὰς τέσσαρας πρώτας ἐβδομάδας τῆς τεσσαρακοστῆς.

Ὡραία ἀληθῶς καὶ κατανυκτικὴ ἀκολουθία. Ἐκδήλωσις μιᾶς θερμῆς καὶ βαθείας εὐγνωμοσύνης κλυδωνιζομένης καὶ κινδυνεύουσης πόλεως, δημιουργημάτων πίστεως διαθέριμου καὶ ζωπύρου, πνευματικὸν τροπαιὸν οὐρανίας ὄντως σωτηρίας, διαιωνίζει διὰ τῶν γλυκυτάτων ὕμνων του, διὰ τῶν υπερῶν στάσεων του, ἀλλ' ἰδίως διὰ τῶν εὐγλύπτων στροφῶν τοῦ περιπύστου Κοντακίου: «Τῆ ὑπερμάχῳ . . .», ὅλην τὴν πνευματικὴν εὐωδίαν, ὅλην τὴν ἱερὰν κατάνυξιν, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν περιπάθειαν τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος.

Ὁ πατριάρχης Σέργιος, ποιητὴς καὶ μελοποιός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἔσχεν ἀληθῶς μιαν γενναίαν καὶ εὐρωστον ἔμπνευσιν, στρέψας πρὸς τὴν Θεοτόκον τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς σωτηρίας, τὴν ἐκδήλωσιν τῶν θερμῶν εὐχαριστιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκείνη, ἐκ τῶν κόλπων τῆς ὁποίας ἀνέθορον ἡ σωτηρία τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ κόρη Μαριάμ, ἣτις ὑπῆρξε τὸ σύμβολον δοκιμασθείσης μητρὸς καὶ ἀγνῆς κόρης, ἀγαπῶσα, ὡς κάθε μήτηρ, τὸ δημιουργημάτων Θεανθρώπου υἱοῦ Της, δὲν δύναται, εἰμὴ πρὸς Αὐτὸν νὰ μεσιτεύῃ πάντοτε ὁσάνκις οἱ πιστοὶ τὴν ἐπικαλοῦνται.

Δι' αὐτὸ καὶ οἱ περισσότεροι τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ὕμνων πρὸς Αὐτὴν ἀπευθύνονται, καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἅτε ἁμαρτωλοὶ, ὡς μὴ τολμῶντες νὰ στρέψωσι πρὸς τὸν Θεὸν τὰς ἱκεσίας των, ἐπικαλοῦνται καὶ εὐχαριστοῦσι τὴν Θεοτόκον.

Τὰ δ' εὐχαριστήρια ταῦτα, ἀνάγλυφα ὄντως ἐπὶ στροφῶν παντοεινῆς ἀξίας, ἀκούονται ἀπὸ αἰῶνων εἰς τὰς ἐκκλησίας, σκορπίζοντα τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἐμφυσῶντα τὴν συνεκτικότητα καὶ τὴν εὐστάθειαν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἐμβάλλοντα τὴν πεποιθήσιν εἰς τὰς κλονιζομένας καρδίας.

Τοπικῶς δὲ καὶ χρονικῶς ἐπικαίρως ψαλλόμενος ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, δονεῖ τὰς εὐγενεστέρους χορδὰς τῶν καρδιῶν ὄλων καὶ μᾶς ἀποδίδει ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν ἠθικῶς εὐρωστοτέρους ἢ ὅσον αὐταὶ μᾶς ἐδέχθησαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ἀφήκαμεν τὸν Μεγάλον μας Δρόμον μεσημβρίαν ἀκριβῶς, τὸν ἀφήκαμεν πλημμυροῦντα ἀπὸ κομπᾶς περιπατητοῦ. Ὅλα τὰ ὄρολόγια σημαίνουν τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς ἀναπαύλας, τῆς διακοπῆς. Ὁ ἐργάτης, ὁ χειρῶναξ, ὁ ὑπάλληλος, εὐθὺς ὡς ἀκούσουν τὸν τελευταῖον, τὸν δωδέκατον κτύπον, μὲ μιαν ἀνακούφισιν καὶ μ' ἓνα ἀναστεναγμὸν ἀφίνουν τὰς ἀσχολίας των. Τὸ ἐργαλεῖον ἐγκαταλείπεται παρὰ τὸ ἡμιτελὲς ἔργον εἰς τὸ ἐργαστήριον, τὸ συνθετήριον μισογεμισμένον ἐπάνω εἰς τὴν κάσαν τοῦ τυπογραφείου, ἡ πέννα παρὰ τὴν ἡμιτελῆ ἐπιστολήν. Καὶ ὅλοι πετιοῦνται κάπου διὰ νὰ φάγουν.

Ἄλλ' ἂν δι' ὅλους ἡ δωδεκάτη εἶναι ὥρα ἀναπαύλας, διὰ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον, περνεῖ ἀπαράτητος.

Ἡ κυρία ὅταν ψουνίξῃ, ὅταν ὀμιλῇ διὰ τὴν μόδα, λησμονεῖ τελείως, ὅτι ἔχει καὶ στόμαχον. Ἄλλως τε, δὲν εἶναι καὶ πολλαὶ ὄραι, ποῦ ἐπῆρε τὸ πρόγευμά της—τσάι, γάλα, βούτυρον, ἐν αὐτῷ καὶ δυὸ φριγανιές—μ' αὐτὸ ἀντέχει ἕως τὸ ἀπόγευμα. Δὲν λησμονεῖ ἀκόμη καὶ τὴν διαίτην της. Τὸ πολὺ φαγὶ θὰ τὴν παχύνῃ, καὶ παχεῖα θὰ γίνῃ πλέον demodée, ὡσάν νὰ λέγωμεν ἐκτὸς μάχης εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἐπιτελείων.

Καὶ ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, τὴν μάχην, τὴν νίκην, τὴν ἐπικράτησιν—τὴν ἰδικήν της; πάντοτε—νὰ ἐννοοῦμεθα.

Δι' ὅλα αὐτὰ λησμονεῖ τὸ μεσημέρι. Ἄλλὰ καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον ἀκόμη: Ὁ κύριός της, ὁ ἀδελφός της, ὁ πατέρας της, εἶναι εἰς τὸν Γαλατᾶν ἢ τὴν Πόλιν. Τὸ μεσημέρι δὲν ἀναβαίνει σπιτί διὰ νὰ φάγῃ. Πηγαίνει εἰς τὸ πλησιέστερον ἐστιατόριον ἢ παίρνει εἰς τὸ γραφεῖόν του τὸ γεῦμα. Τὸ μεσημέρι του εἶναι συνήθως λιτόν. Τὴν θεραπείαν τοῦ οὐρανίσκου του τὴν ἀφίνει διὰ τὸ βράδυ. Τὴν κυρίαν λοιπὸν δὲν καλεῖ εἰς τὸ σπιτί οὔτε τὸ καθῆκον αὐτὸ τῆς οἰκοδομοποιίας. Πρὸς τί, ἄλλως τε, νὰ σπεύσῃ; Δὲν ἐπεσκέφθη ἀκόμη τρία μεγάλα καταστήματα, διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ νέα των arrivages, καὶ δὲν ἠγόρασεν ἀκόμη μιὰ πῆχη passementerie, οὔτε ἐπρόβαρε τὸ καινούριον καπέλλο της. Ἀφήσατέ την, εἶναι ἀπησχολημένη.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ὁ Μεγάλος Δρόμος διαστίθεται ἀπὸ περισσότερους ἄνδρας. Εἶναι οἱ καθηγηταί, ποῦ ἐσχόλασαν, εἶναι μερικοὶ προνομιούχοι ὑπάλληλοι μὲ δῶρον μεσημερινὸ γεῦμα, εἶναι μερικοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία—ὄχι πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ διὰ τὰς κυρίας—εἶναι ἐν τῷ Μπρόγιουλου. Αὐτοὶ τρέχουν διὰ νὰ ροφήσουν γρηγόρα γρηγόρα τὴν σοῦπά τους ἢ διὰ νὰ φάγουν βιαστικὰ μιὰ πριζόλα. Ἄλλ' αὐτοὶ μειοψηφοῦν ἐπαισχύντως καὶ σιγά-σιγά—τοὺς βοηθεῖ καὶ ἡ γυναῖκα—ἀηδιάζουν τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ τὸ ἀντικαθιστοῦν μ' ἓν γεῦμα εἰς τὰ ἐστιατόρια τοῦ Γαλατᾶ.

Μετὰ δύο ὥρας παρατηρεῖται εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον μιὰ δίνη. Δύο ρεύματα ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ ἔρχονται ἐξ ἀντιθέτου. Τὸ μὲν πηγάζει ἀπὸ τοὺς ἐγκαρσίους δρόμους, τὸ δὲ θέλει νὰ ἐκβάλλῃ εἰς αὐτούς. Τὸ δεύτερον εἶναι αἱ κυρίες, ποῦ ἀφίνουν πλέον τὸν Μεγάλον Δρόμον, ἀφοῦ ἐφαρμόσαν, ἐκινολόγησαν, ἐφλυάρησαν τὸ ἄλλο εἶναι αἱ κυρίαί, ποῦ ἔρχονται νὰ κυριαρχήσουν εἰς αὐτὸν ἕως τὸ βράδυ.

Αὐταὶ βγαίνουν μὲ ὀλιγωτέρας προφάσεις ἀγορῶν. Ἐξέρχονται ἀπλῶς διὰ νὰ ἴδωσιν, διὰ νὰ ἴδωσιν. Μήπως τὰς κατηγορεῖτε δι' αὐτό;

Εἶναι τοῦλάχιστον εἰλικρινεῖς. Τὸ λέγουν καὶ τὸ φανεροῦν, διότι θὰ τὰς ἴδῃτε νὰ πλημμυροῦν περισσότερον τὸ ἀπὸ τὸ Γαλατᾶ. Σερραὶ ἕως εἰς τὸ Ταξιμί μέρος τοῦ Μεγάλου Δρόμου, παρὰ τὸ ἔτερον ἡμισὺ του, μέχρι τοῦ Τουνελ. Τὸ μέρος

ἐκεῖνο, ὅπου ὑπάρχουν περισσότερα ζαχαροπλαστεία, παρὰ ἐμπορικά, εἶναι ἐπιτήδες διὰ τὸν περίπατον, διὰ τοὺς γύρους.

— Πῶς, δὲν θὰ κάμῃς κανένα γύρο στὸ Μεγάλον Δρόμο;

Εἶναι ἡ συνηθεστέρα ἐρώτησις, ποῦ εἰμπορεῖ ν' ἀκουσθῇ, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ πῶς θὰ χρησιμοποιηθῇ ἓν ἀπόγευμα.

Ὁ Μεγάλος Δρόμος τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας εἶναι μιὰ σάλα rendez-vous, εἶναι μιὰ ἔκθεσις καλλονῶν καὶ χαριτῶν, εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὰς γνωριμίας. . .

Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ σύστημα τῆς τακτικῆς, τῆς στρατηγικῆς, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐπιτελείου τῶν κυριῶν μας.

Ὅταν μιὰ μητέρα ἔχη πεποιθήσιν εἰς τὴν καλλονὴν τῆς κόρης της.—καὶ ποῖα μητέρα δὲν ἔχει τὴν πεποιθήσιν αὐτὴν;—τὴν παίρνει στολισμένην μὲ τὸ dernier cri τῆς μόδας, ἀληθινὰ μακενὴν καὶ προτοῦ πάγῃ στὴν ἀπογευματινὴν τῆς κυρίας Χ. . . καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Ψ. . ., τὴν περιφέρει πέντε—ἕξ γύρους εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον.

— Πρὸς τί; θὰ ἐρωτήσετε.

— Ἄ, τώρα ὁ Μεγάλος Δρόμος δὲν πλημμυρεῖ μόνον ἀπὸ κυρίας. Εἶναι τετάρτη ἀπογευματινὴ. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Τουνελ καταφθάνουν φουρνιές, ἐπιστρέφοντες, ὅλοι οἱ ἄνδρες ποῦ κατέβηκαν τὸ πρωί. Ἄλλὰ κατ' ἀντίστροφον τάξιν. Ἐκείνοι ποῦ κατέβηκαν ἀργότερα: τραπεζοῦπάλληλοι, τμηματάρχαι, χρηματισταί, διευθυνταὶ γραφείων, αὐτοὶ θ' ἀναίβουν πρῶτοι, κατόπιν, ἕως εἰς τὰς ἕξ, θὰ ἔλθουν οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι, οἱ μικρότεροι, οἱ ἐργάται. Λοιπὸν, μέσα εἰς τοὺς ἄνδρας αὐτοὺς—ποιὸς ξεύρει;—θὰ εὐρεθῇ ἴσως ὁ διαφεύγων γαμπρός. Καὶ λίγο ἂν προσέξετε, θὰ ἴδῃτε φλογερὰς ματιὰς νὰ διασταυρῶνται, κυκλωτικαὶ κινήσεις νὰ ἐκτελοῦνται καὶ ἂν εἰσθε ὀλίγον ἀδιάκριτος, θ' ἀκούσετε μερικὰ γλυκοστάλλακτα λόγια:

— Καλέ, τί γενήκατε; τὸ ξεύρετε πῶς ἀνησυχούσαμε γιὰ τὴν ὑγείαν σας;

— Μᾶς εἰσθε ἀκριβοθύρητος.

— Ἀλήθεια, τὴν Κυριακὴν σᾶς περιμένομεν ἑορτάζομεν τὰ γενέθλια τῆς Φιφῆς.

Καὶ ὅταν κάποιος οἰκογενειακὸς φίλος προσφερθῇ νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἕως εἰς τὴν πατισερί, ἢ ἕως εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, θ' ἀκουσθῇ ὡς δίξυγον πῦρ ἢ ἀπάντησις:

— Πολὺ εὐχαρίστως!

Καὶ τώρα, ἴσως ἐρωτήσετε:

— Ἐχουν κανέν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ὅλ'αὐτὰ;

— Θὰ σᾶς παραπέμψω εἰς τοὺς φίλους σας.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνογραφία διαρκεῖ ἕως εἰς τὰς 5, σπανιώτερον παρατείνεται εἰς τὰς 5 1/2 ἢ 6. Πέραν τῆς ὥρας αὐτῆς, αἱ κυρίαὶ μητέρες καὶ αἱ κυρίαὶ θυγατέρες θ' ἀποσυρθοῦν.

— Διότι εἶναι ἀργά, σκέπτεσθε.

Ὅχι, ἀλλὰ διότι ὑπάρχει φόβος μήπως χάσουν ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν θέσιν των.

Ἡ ἕκτη εἶναι ὥρα λαϊκῆ. Σχολάζει ἡ μοδι-στρουῖλα, ἡ καπελλοῦ, ἡ βαντέξ. Σχολάζει ἐπίσης ὁ μικροῦπάλληλος, ὁ ἐργάτης. Δὲν εἶναι φοβερὸν ἢ δεσποινὶς Φιφῆ νὰ διαγκωνίζεται μὲ τὴν ἐργάτριαν τοῦ Καλλιβρούση ἢ μ' ἓνα μικροῦπάλληλον τοῦ Μπὸν-Μαρσέ;

Ἀποχωρεῖ λοιπὸν καὶ ἀφίνει τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὰ εἰδύλλια ἐκείνων.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

* Τὸ χάρισμα τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος εἶναι ἓν χάρισμα, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν τὸν Θεόν, διότι. . . δὲν μᾶς τὸ ἐδωκε.

* Κάθε σπιτί λαμβάνει σὺν τῷ χρόνῳ τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν σκέψιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὰ κατοικεῖ.

* ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ *

« Η ΔΑΦΝΗ »

Όταν ο Ούμβέρτος έξήλθεν από την Λέσχην την νύκτα εκείνην, ήτο πολύ δύσθυμος.

Είχε χάσει σεβαστόν ποσόν εις τα χαρτιά— μίαν περιουσίαν διά πολλούς— και έπρεπεν έντός είκοσιν κερσάσων ώρων να τό πληρώσῃ.

‘Ο Ούμβέρτος ήτο πλούσιος. ‘Αλλά αί επάλληλοι άτυχίαί του εις τό χαρτοπαίγιον του είχαν κατά πολύ όλιγοστεύσει την περιουσίαν του.

— ‘Αν έξακολουθήσω την ίδίαν ζωήν, έσκέπτετο όταν άπεσύρθη εις τό δωμάτιόν του, μίαν ήμέραν θα εύρεθώ τελείως κατεστραμμένος. Πρέπει να μή παιζω ποτέ.

‘Ο Ούμβέρτος ήτο εκ τών νέων εκείνων, οι όποιοι, κατά βάθος καλοί, έπειδή όμως εύρέθησαν εις περιβάλλον εκλυτον, μακράν παντός οικογενειακού φίλτρον, παρεσύρθησαν εις τόν βίον τών πλουσιών άεργών, τόν βίον τών μάδρ, τών λεσχών, του χαρτοπαιγιού.

Με την ήλικίαν— ήτο σήμερον τριακοντούτης— του ήρχετο και ή σκέψις και ή μεταμέλεια, ήτις την έσπέραν εκείνην, μετά την μεγάλην άπώλειαν εις τό χαρτοπαίγιον, ήτο περισσότερον έντονος.

*
— ‘Εχετε μίαν επιστολήν, κύριε, του ειπεν ο ύπηρέτης του, παρουσιάζων έν ταύτῳ και ένα πλατύν φάκελλον.

‘Ο Ούμβέρτος τόν επήρεν. ‘Εφερεν ως μετωπίδα τό όνομα συμβολαιογράφου τινός και πόλιν προελεύσεως μίαν μακρυνήν κωμόπολιν.

— Τι να μου γράφουν; έσκέφθη, και ποιός;
— ‘Εν τῷ μεταξῷ ήνοιξε τόν φάκελλον. Περιείχε δύο επιστολάς. ‘Η μία υπεγράφετο από τόν συμβολαιογράφον τής κωμοπόλεως και έλεγε:

« Κύριε,
> Μετά τόν θάνατον τής σεβαστής κυρίας Λεσπινάκ, θανούσης άνευ διαθήκης, κατά νόμον, ύμεις είσθε ο κληρονόμος τής περιουσίας αυτής. Είμαι ο συμβολαιογράφος τής και κατέχω όλα τα σχετικά έγγραφα τών ιδιοκτησιών τής. Τίθεμαι εις την διάθεσίν σας, άρει να έλθετε ένταύθα, όπως υπογράψετε τας σχετικάς απόδειξεις παραλαβής. »

‘Η άλλη επιστολή έγραφε:

« Κύριε,
> Είμαι ο άοχιεπιστάτης του κτήματος τής μακαρίτιδος κυρίας μου, τό όποιον περιέρχεται τώρα εις την κατοχήν σας. Είμαι γνωστόν υπό τό όνομα « Δάφνη » και άποτελείται από ένα πολύ εκτεταμένον κήπον και μίαν έπαυλιν, όπου έμειναν ή μακαρίτισσα. Παρακαλώ, όπως σημειώσετε, ότι άναμένω τας διαταγάς σας. »

*
‘Ο Ούμβέρτος έμεινε κατάπληκτος μετά την άναγνωσιν τών δύο αυτών γραμμάτων. Είμαι άληθές, ότι είξασε την ύπαρξιν μιās πλουσίας μακρυνής συγγενούς του, αλλά δεν έφαντάζετο ποτέ, ότι θα την εκληρονόμει. ‘Η γραία εκείνη συγγενής του είχε κόρην, ήτις ένυμφεύθη.

— ‘Αρα, έσκέπτετο, όλοι οι κληρονόμοι θα άπέθαναν, διά να περιέρχεται ή περιουσία εις έμέ.

‘Ο νέος δεν έσκέφθη περισσότερον. ‘Η περιουσία εκείνη, ή οποία του ήρχετο από τόν ουρανόν, την στιγμήν εκείνην ήτο δι’ αυτόν μία σωτηρία. Δι’ αυτής άνεπλήρωγεν όσα ποτε είχε χάσει και μάλιστα έγινετο πλουσιώτερος.

‘Αλλ’ ή χαρά, την οποίαν έδοκίμαζε, δεν έμεινεν άνευ λύπης. ‘Εσυλλογίζετο, ότι πάλιν, σχεδόν μοιραίως, θα ήρχιζε την ίδίαν ζωήν, την άκανόνιστον και σπάτολον. Και ή θλίψις αυτή τόν έμάραινε.

— Πότε άρά γε, έσκέπτετο, και ποιον αίσθημα θα μ’ άποσπάσῃ από τόν βίον αυτόν, εις τόν όποιον ερρίφθη;

Μετά δύο ήμέρας ο Ούμβέρτος άφῆκε την πόλιν, διά να μεταβῇ εις τα νέα του κτήματα. ‘Εφλέγετο από τόν πόθον να ίδῃ τί είδους κτήμα ήτο ή « Δάφνη », περι τής οποίας του έγγραφεν ο επιστάτης του.

‘Εταξίδευσε με σιδηρόδρομον και κατόπιν δι’ άμάξης. ‘Εφθασε δε εκεί την έσπέραν τής επομένης κατάκοπος. ‘Ο επιστάτης εφθασεν εις προϋπάντησίν του, και τῇ αίτήσει του Ούμβέρτου, τόν ώδήγησεν εις όλα τα μέρη τής έπαύλεως.

‘Ητο μία ωραία έπαυλις ή « Δάφνη ». Οικοδόμημα άρχαίον, εύρύ, έν μέσῳ άπεράντων κήπων, είχε την ὄψιν πύργου μεσαιωνικού.

‘Ενῳ περιήρχετο τα διαμερίσματα, του εφάνη, ότι είδε την σκιαγραφίαν μιās γυναικός, νέας, εύγράμμου και ώραίας, ή όποία όμως τόν άπέφυγεν. ‘Ηρώτησε περι αυτής τόν επιστάτην, άλλ’ εκείνος πρόσποιήθη, ότι δεν ήκουσε και έστρεψεν άλλου την ήμιλίαν.

Την άλλην ήμέραν, άνευ τής συνοδείας του επιστάτου αυτήν την φοράν, περιήρχετο την « Δάφνην ». Δέν τόν εκέντα ο πόθος να γνωρίσῃ καλλίτερον τό κτήμά του, όσον ο πόθος να συναντήσῃ την νέαν εκείνην, ή οποία του εφαινετο μυστηριώδης.

Δέν ήπατήθη. Εις ένα διάδρομον την συνήτησεν. ‘Ο Ούμβέρτος έμεινε κατάπληκτος. Είχε συναναστραφῇ πολλάς γυναίκας διακριομένας διά την καλλονήν των, έν τούτοις ή καλλονή τής άγνωστου αυτής κόρης υπερέβαινεν όλων.

‘Ητο ξανθή, λεπτοφυής, εύγενής, γλυκεία, επίχαρις. ‘Εκείνος έστρεψε τό βλέμμα του προς αυτήν και εις τό ιδιόν της διέκρινε μίαν βαθειάν μελαγχολίαν, ή οποία περισσότερον άκόμη κατέπληξε τόν νέον.

‘Ο Ούμβέρτος ήθέλησε να όμιλήσῃ εις την κόρην, άλλ’ εκείνη είχε άπομακρυνθῇ.

*
‘Ο Ούμβέρτος ένάλεσε τόν επιστάτην.

— Θέλω να ειπῆς ποία είναι ή κόρη, που είδα εδώ.

— Μη άνησυχείτε, κύριε, θα φύγῃ, και μάλιστα σήμερα, μου τό υπεσχέθη.

— ‘Αλλο μου άπαντις; θέλω να μάθω πρώτον ποία είναι.

‘Ο επιστάτης έδίστασεν, άλλ’ έπειδή ο Ούμβέρτος επέμεινε,

— Κύριε, του ειπεν, ιδου ποία είναι ή αλήθεια. ‘Η μακαρίτισσα κυρία μου, ως θα ξεύρετε, είχε μίαν κόρην— αυτή ένυμφεύθη κάποιον ξένον, ή κόρη της αυτή άπέθανεν, άφου έγέννησεν ένα κοριτσάκι. Είμαι ή δεσποινίς αυτή, που είδετε.

— ‘Ωστε είναι έγγονή τής κυρίας Λεσπινάκ;

— Μάλιστα. Τώρα θ’ άπορῆτε ίσως, πώς αυτή δεν εκληρονόμησε. Κόρη ξένου, ένεκα τής ύπηκοότητός της, δεν εϊμπορεϊ να κληρονομήσῃ, και κατά τόν νόμον, κληρονομείτε σεις.

— Και πώς λέγεται ή κόρη αυτή;

— Δάφνη. Τῆς έδωσαν τό όνομα αυτό, διότι έγεννήθη εις την έπαυλιν. ‘Ω! να είξεύρατε πόσον την άγαπούσεν ή κυρία μου!

— Θέλω να την ιδῶ, είπε, πάμε μαζί.

*
‘Ο Ούμβέρτος, έδηγούμενος από τόν επιστάτην, εφθασεν εις έν δωμάτιον. ‘Εκει ήτο ή κόρη. ‘Ετοίμαζε τας άποσκευάς της. ‘Όταν είδε τόν νέον, έστάθη.

— Κύριε, του ειπε, μη άνησυχείτε, φεύγω σήμερον. Σας τό ύπόσχομαι.

— Δεσποινίς, δεν ήλθα να σας διώξω υπό τό κτήμά σας. ‘Ηλθα μάλλον να επανορθώσω μίαν άδικίαν. Τό κτήμα αυτό και όλη ή περιουσία τής Μαρίας Λεσπινάκ σας άνήκει, είναι ιδική σας. Παραίτομαι υπέρ ύμών, όλων τών δικαιωμάτων μου.

‘Η κόρη έμεινε κατάπληκτος.

— Κύριε, μου άποδίδετε την εύτυχίαν μου. Σας εύχαριστώ, σας εύγνωμονώ. Πώς άρά γε εϊμπορώ να εκφράσω την εύγνωμοσύνην μου;

— Δεν είναι άνάγκη. Μόνον μίαν χάριν σας ζητώ. Ζητώ μίαν φιλοξενίαν εις τό σπίτι αυτό, μίαν φιλοξενίαν εις την καρδίαν σας. Αισθάνομαι, ότι θα γίνω πλησίον σας εύτυχής. Μ’ έννοείτε;

‘Η κόρη δεν απήντησε. Του έτεινε την χείρα και τόν περιέβαλε μ’ έν βλέμμα γλυκύ, συνοδευόμενον με τό άγγελικώτερον τών μειδιαμάτων.

‘Η γυνή είναι εύγλωττος και όταν δεν όμιλῇ. Και ή Δάφνη με τό μειδιάμά της εκείνο απήντησεν εις τόν Ούμβέρτον:

— ‘Η εύτυχία σας είναι εύτυχία μου. Μείνατε, ύπάρχει θέσις εις την καρδίαν μου, διά να σας άγαπήσῃ, διά να σας άφοσιωθῇ!

(Claude Landron).

ΕΥΛΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Προσεχώς:

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

μεταφρασθέν εις την ελληνικήν

υπό του

Φαζιλ Ναζμῆ βέη.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

‘Η λύσις, την οποίαν επέτυχεν ο προϊστάμενος μιās νήσου εις ένα οικογενειακόν δράμα, που θα ήμπορούσε να λυθῇ και ως τραγωδία, αξίζει να την ζηλεύσῃ, πράγματι, κάθε δραματικός συγγραφέυς, φειδόμενος τών νεύρων τών άκροατών του και φιλοδοξών να νεωτερίσῃ εις την αντίληψιν τών ζητημάτων τής τιμῆς.

*
‘Η ύπόθεσις, όπως εκτίθεται εις τό πιστοποιητικόν, είναι άπλουστάτη. ‘Ο σύζυγος έλειπεν εις την ‘Αμερικην. ‘Η σύζυγος, κατά τό διάστημα τής άπουσίας του, «εύρέθη έν γαστρῷ έχουσα τέκνον άγνωστου πατρός». ‘Ο σύζυγος επέστρεψε. Και έπειδή ο παρείσακτος άπέβαινε πρόσκομμα εις την περαιτέρω άρμονικήν συμβίωσιν τών συζύγων, τῇ συμβουλῇ του προϊσταμένου, άπεφασίσθη από κοινοῦ ν’ άποσταλῇ εις τό Βρεφοκομείον καθ όλους τούς τύπους και επί... άποδειξεί. Και άπεστάλη!

Δέν άμφιβάλλω τώρα, ότι οι επανευρόντες άλληλους σύζυγοι, άπαλλαγέντες από τόν παρείσακτον, που ήτο τό μόνον εμπόδιον τής ζωῆς των, έξανάδεσαν τό κομμένον νήμα τής εύτυχίας των και ζοῦν μίαν ζωήν τρισευτυχισμένην. Διατί όχι; ‘Όταν άφίγη κανείς δέκα χρόνια την γυναϊκά του να τόν περιμένῃ από την ‘Αμερικην, πρέπει να είναι προτειμασμένος διά κάθε εκπληξιν. ‘Η ζωῆ δεν έσταμάτησεν όπισω του, κατά την άναχώρησίν του, ή ζωῆ έξηκολούθησε τόν δρόμον της και κατά την άπουσίαν του, και ο πληθυσμός τής οικογενείας του ήτο ένδεχόμενον ν’ αύξήσῃ, όχι μόνον κατά έν μέλος, αλλά και κατά περισσότερα. Φθάνει να έχῃ κανείς τόσον φιλοσοφικήν ιδιοσυγκρασίαν, ώστε όλα αυτά να τα εύρίσκῃ φυσικά, δικαιολογημένα και τῷ όπονον τινα μοιραία, όπως τα εύρήκεν ο έξ ‘Αμερικῆς σύζυγος.

*
‘Εκείνο, που δεν έννοῶ, είναι ή τραγική μοίρα του άθώου παρείσακτου. ‘Εστάθι ν’ άποθάνῃ εις τό Βρεφοκομείον, όπως θα ήμπορούσε και να ριφθῇ μέσα εις ένα πηγάδι, έστω και επί άποδείξει, διά να τηρηθούν οι τύποι. ‘Αλλά κατά τί έβλαπτεν ή παρουσία του εις τόν οίκον ενός φιλοσόφου; ‘Όταν άποδέχεται κανείς την αίτίαν, δεν είναι καθόλου φιλοσοφικόν ν’ άρνῆται τό αποτέλεσμα. Και ή μὲν φιλοσοφία ήμπορεϊ να πλανᾶται κάποτε και να φαίνεται άσυνεπῆς προς αυτήν. ‘Αλλά ή στοργή; Τί εκαμεν ή στοργή εις την περιστασιν αυτήν; Πώς έπεισθη μία μητέρα ν’ άποχωρισθῇ τόσον σκληρά τό σπλάγγνον της, χάριν ενός συζύγου, εις τόν όποιον ήρνήθη, άλλως τε, την χάριν τής πίστεως, που δεν άποτελεϊ επί τέλος ένστικτον, όπως θέλουν να παραστήσουν την μητρικήν στοργήν; Δεν ήξεύρω, οὔτε εϊνε φυσικά δυνατόν να ήξεύρω, τί θα εκανα εγώ εις την θέσιν τής μητέρας αυτής. Γνωρίζω όμως τί θα εκαμεν μία γάτα. Θα έπροτιμούσε να στείλῃ εις τόν Διάβολον και τούς δύο της άνδρας, και τόν έξ ‘Αμερικῆς και τόν έντόπιον, και να κρατήσῃ τό γατάκι της. Αυτό που δεν εκαμε δηλαδή ή εκ τής νήσου μητέρα!

*
‘Οποσδήποτε έχομεν μίαν λύσιν πρωτότυπον εις τό κοινωνικόν αυτό δράμα, την οποίαν ήμπορούν να λάβουν υπ’ όψιν οι δραματικοί μας συγγραφείς, οι επιμένοντες να γαμίζουν την σκηνήν με αίματα, και να διαταράσσουν, χωρίς λόγον, την χάνευσιν τών άστών. ‘Η ζωῆ αρχίζει να διδῇ μαθήματα εις την Τέχνην, άντι να λαμβάνῃ απ’ αυτήν, όπως συμβαίνει συνήθως. Αυτό άποδεικνύει, ότι ή Τέχνη είναι καθυστερημένη σημαντικά. Και αν έξακολουθήσῃ έτσι τό πρᾶγμα, οι μόνοι σύζυγοι, που εϊτε επιστρέφοντες από την Λέσχην, θα χύνουν τό αίμα τής άπίστου, θα είναι οι σύζυγοι τών τριπράκτων δραμάτων τής καλοκαιρινῆς εποχῆς. ‘Όλοι οι άλλοι όχι μόνον δεν θα φονεύουν, αλλά και τελειοποιούντες την φιλοσοφίαν του νησιώτου συζύγου, θα χορεύουν με άγαλλίασιν εις τα γόνατά των τό χαριτωμένον παιδάκι, που τούς έχάρισεν ο Θεός κατά τό διάστημα τής άπουσίας των. Και τότε ή μάσκα τής τραγωδίας, που κρέμαται άκόμη επάνω από την σκηνήν τών θεάτρων, θα διαστείλῃ έξαφνικά τα χείλη της και θα ξεκαρδισθῇ από τα γέλια.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΙΜΩΤΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ο εκ των Ελλήνων πολιτευτών
κ. Αλέξανδρος Ζαΐμης.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ

Ο προορισμός του είναι να προστατεύη από το κρύο τα ευαίσθητα χέρια των κυριών. Αύτος είναι ο σκοπός, διά τον οποίον εγεννήθη εν τούτοις έκτελει και ένα άλλον με μεγάλην επιτυχίαν και άνεπιτότητα : αντικαθιστά της τσέπαις. Αφ' ότου εις τα γυναικεία φορέματα κατηργήθησαν τα θυλάκια, τὸ μανσὸν τὰ ἀναπληροῖ. Καίτοι δὲ μέσα εἰς τὸ μανσὸν τὰ διάφορα ἀντικείμενα δὲν εἶναι διόλου ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐν τούτοις αἱ κυραὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ παραφορτόνουν μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε μόλις εὐρίσκουν θέσιν εἰς αὐτὸ τὰ χέρια ἐκείνα, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ τὸ μανσὸν ἐπενοήθη.

Διὰ τὸ μανσὸν ὑπάρχει καὶ μία κομωδία, φέρουσα τὸ ὄνομά του. Μία κυρία λησμονεῖ εἰς τὸ σαλόνι ἐνὸς νέου τὸ μανσὸν της. Μία ἄλλη, ἣ ὁποία τὸν ἐπισκέφθη κατόπιν, ἀνταλλάσσει τὸ μανσὸν της μετ' ἐκείνης προηγουμένης. Ἡ πρώτη ἐπανέρχεται καὶ εὐρίσκει τὸ μανσὸν της δευτέρας. Τὸ πρῶτον ὁμως δὲν θὰ ἦτο τόσο κομικόν, ἂν μέσα εἰς τὸ μανσὸν δὲν εὐρίσκοντο καὶ χίλια δύο ἀντικείμενα, διάφορα μικροπραγματάκια ἐνοχοποιητικὰ καὶ ἱκανὰ νὰ ἀκονίσουν τὴν κακολογίαν.

Ἄλλοτε τὰ μανσὸν ἦσαν πολὺ-πολὺ μικρά, εἰς αὐτὰ δὲ μόλις ἐχώρουν μερικοὶ μόνον δάκτυλοι. Ἡ ἐπικρατοῦσα μόδα εἶναι ἀντιγραφὴ ἀρχαιοτέρας, καθ' ἣν τὰ μανσὸν ἦσαν πλατύτατα καὶ μαλακά.

Μερικὰ μανσὸν, λόγω τῆς καλαισθησίας των καὶ τῆς κατασκευῆς των, εἶναι ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα· ἀποτελοῦν δὲ τὸν ὠραιότερον διάκοσμον μεταξύ των ἐξαρτημάτων τῆς γυναικείας περιβολῆς. Ὄταν τὸ κρύο εἶναι πολὺ, τότε ἡ κυρία βυθίζει μετ' σιβαρτισμὸν ἐπιχάρिता τὸν πώγωνα εἰς τὰ δάση τοῦ μανσόν, τὰ ὁποῖα ὑγραίνει διὰ τῆς θερμῆς ἀναπνοῆς της.

Ἐπὶ τοῦ μανσόν προσαρμύζονται αἱ πρῶται ἁρμυρὰ βιολέται, καὶ τὸ μανσὸν, τὸ ὁποῖον προστατεύει ἀπὸ τὸ κρύο, φυλάττει ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὰς χεῖρας τῆς γυναικός, ὅταν αὐτὴ παρέλπει νὰ πάρῃ τὴν ὀμβρέλλαν της. Τὸ μανσὸν βοηθεῖ ἀκόμη καὶ τὸ εἰδύλλιον. Πόσον γλυκεία εἶναι ἡ χειραγία μέσα εἰς τὸ χλιαρὸν καὶ εὐώδες περιβάλλον τοῦ μανσόν μετ' τὴν χεῖρα τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη λατρεύει καὶ τὸν ὁποῖον ὄνειρεύεται ὡς σύντροφον τοῦ βίου της!

ΙΑΝΘΗ

Σπανιωτάτη καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οὐ μόνον καταλύσεως τροφῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἀξιοπερίεργος ἢ ἐφεινὴ τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς σύμπτωσις μετ' τὴν πρώτην τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς ἡμέραν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συμβαίνει μόνον ὁσάκις ἔχομεν, ὅπως ἐφέτος, τὸ πρωιμώτερον Πάσχα : εἰς τὰς 22 Μαρτίου.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 88 (ἐν σελ. 1264) φύλλον τοῦ «Ἀσ'Ολα» τῆς 21 Ἀπριλίου 1912, ἀναφέροντες περὶ τῆς παρατηρηθείσης τότε συμπτώσεως τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μετ' τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (25 Μαρτίου), εἶχομεν παραθέσει τοὺς ἐξῆς δύο πίνακας διὰ τοὺς Σεληνιακοὺς καὶ Ἡλιακοὺς κύκλους :

Σεληνιακὸς κύκλος	Νεοσέληνον τοῦ Μαρτίου τῆ	Νομικὸν Φάσκα
1	15	Ἀπριλίου 2
2	4	Μαρτίου 22
3	23	Ἀπριλίου 10
4	12	Μαρτίου 30
5	1 καὶ 31	Ἀπριλίου 18
6	20	Ἀπριλίου 7
7	9	Μαρτίου 27
8	28	Ἀπριλίου 15
9	17	Ἀπριλίου 4
10	6	Μαρτίου 24
11	25	Ἀπριλίου 12
12	14	Ἀπριλίου 1
13	3	Μαρτίου 21
14	22	Ἀπριλίου 9
15	11	Μαρτίου 29
16	30	Ἀπριλίου 17
17	19	Ἀπριλίου 5
18	8	Μαρτίου 25
19	27	Ἀπριλίου 13

Ἡλιακὸς κύκλος	Ὁ Μάρτ. ἀρχεῖται	Ὁ Ἀπρ. ἀρχεῖται
1, 7, 12, 18,	Παρασκευὴν	Δευτέραν
2, 13, 19, 24,	Σάββατον	Τρίτην
3, 8, 14, 25,	Κυριακὴν	Τετάρτην
9, 15, 20, 26,	Δευτέραν	Πέμπτην
4, 10, 21, 27,	Τρίτην	Παρασκευὴν
5, 11, 16, 22,	Τετάρτην	Σάββατον
6, 17, 23, 28,	Πέμπτην	Κυριακὴν

Ἐχοντες λοιπὸν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Πάσχα συμπίπτει ἐφέτος εἰς τὰς 22 Μαρτίου, συμβουλευόμενοι δὲ καὶ τοὺς δύο τούτους πίνακας, συνάγομεν :
1ον) Ὅτι ἀπαξ μόνον καθ' ὅλην τὴν σεληνιακὴν περίοδον συμπίπτει τὸ Νομικὸν Φάσκα πρὸ τῆς 22 Μαρτίου, ἦτοι :

Τῆ 21 Μαρτίου, ὅτε ὁ Σεληνιακὸς κύκλος εἶναι 13.

Ἐπειδὴ δὲ, διὰ νὰ ἔχομεν ἐν γένει ἡμερομηνίαν Κυριακῆς 22, πρέπει ὁ μὴν νὰ ἀρχεῖται μόνον ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Κυριακῆς, συμβουλευόμενοι δὲ τὸν πίνακα τοῦ Ἡλιακοῦ κύκλου, βλέπομεν, ὅτι μόνον εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν, δηλαδὴ εἰς τοὺς Ἡλιακοὺς κύκλους 3, 8, 14 καὶ 25, ὁ Μάρτιος ἀρχεῖται ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Κυριακῆς, συνάγομεν :

2ον) Ὅτι μόνον ὁσάκις ὁ Σεληνιακὸς κύκλος 13 συμπίπτει μετ' ἐνὸς τῶν Ἡλιακῶν κύκλων 3, 8, 14 καὶ 25, δύναται νὰ συμπέσῃ τὸ Πάσχα εἰς τὰς 22 Μαρτίου, ὅτε τὸ μὲν Τριψίδιον ἀρχεῖται εἰς τὰς 11 Ἰανουαρίου, ἢ δὲ Ὑπαπαντὴ (2 Φεβρουαρίου) συμπίπτει τὴν Καθαρὰν Δευτέραν.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα : πότε, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, ἐγένετο διὰ πρώτην φοράν ἡ σύμπτωσις αὕτη καὶ ποίαν πορείαν ἠκολούθησε κατόπιν.

Ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος ἐγένετο τῆ 325, ὅτε Σεληνιακὸς μὲν κύκλος ἦτο 19, Ἡλιακὸς δὲ 9.

Ἀνατρέχοντες ἐξ ἑτη πρὶν, τῆ 319, εὐρίσκομεν Σεληνιακὸν κύκλον 13 καὶ Ἡλιακὸν 3, σημεῖον, ὅτι τὸ Πάσχα θὰ συνέπιπτε καὶ τότε, ὅπως ἐφέτος, εἰς τὰς 22 Μαρτίου.

Ἀνάλογον σύμπτωσιν (Σελην. κ. 13 καὶ Ἡλ. 14) εὐρίσκομεν κατόπιν εἰς τὸ ἔτος 414, ἦτοι (ἀπὸ τοῦ 319) μετὰ 95 ἔτη

Ἐφεξῆς δὲ πάλιν :
Τῆ 509 (Ἡλ. κ. 25), ἦτοι μετὰ 95
604 (Ἡλ. κ. 8, 95

Ἄλλ' ἐδῶ σταματῶ ἡ πρώτη κανονικὴ οὕτως εἰπεῖν τῶν 95 ἐτῶν περίοδος, καὶ μόνον μετὰ δια-

κόσια σαράντα ἐπτὰ ἔτη, ἦτοι τῆ 851 (Ἡλ. κ. 3), ἐπανευρίσκομεν τὸ Πάσχα εἰς τὰς 22 Μαρτίου. Μετὰ ταῦτα ἀρχεῖται ἡ δευτέρα κανονικὴ περίοδος τῶν 95 ἐτῶν, καὶ ἔχομεν κατὰ σειράν τὰ ἔτη 946 (Ἡλ. κ. 14), 1041 (Ἡλ. κ. 25) καὶ 1136 (Ἡλ. κ. 8), μετ' ἀποδοχὴν μεταξὺ των πάντοτε 95 ἔτη.

Ὅτε παρουσιάζεται καὶ πάλιν τὸ μέγα τῶν διακοσίων σαράντα ἐπτὰ ἐτῶν διάλειμμα, καὶ μόνον τῆ 1383 (Ἡλ. κ. 3) ἐπανευρίσκομεν τὸ Πάσχα εἰς τὰς 22 Μαρτίου.

Κατόπιν ἀρχίζει ἡ τρίτη κανονικὴ περίοδος τῶν 95 ἐτῶν, καὶ ἔχομεν κατὰ σειράν τὰ ἔτη 1478 (Ἡλ. κ. 14), 1573 (Ἡλ. κ. 25) καὶ 1668 (Ἡλ. κ. 8), μετ' ἀποδοχὴν μεταξὺ των πάντοτε 95 ἔτη.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι παρουσιάζεται διὰ τρίτην φοράν τὸ μέγα διάλειμμα τῶν διακοσίων σαράντα ἐπτὰ ἐτῶν, καὶ ἔχομεν τὸ ἔτος 1915 (Ἡλ. κ. 3), ἦτοι τὸ ἐφεινόν.

Ἀναλόγως θ' ἀρχίσῃ κατόπιν ἡ τετάρτη περίοδος, καὶ θὰ ἔχομεν τὰ ἔτη 2010, 2105, 2200 καὶ, μετὰ τὸ τέταρτον πάλιν διάλειμμα τῶν διακοσίων σαράντα ἐπτὰ ἐτῶν, τὸ ἔτος 2647.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ μαθηματικῆς ἀπόψεως.

Ἀπὸ δὲ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς, ὅπως ἀναφέρουσι τ' ἀρχαῖα Τυπικὰ (ἐκδ. φωνᾶ, σελ. 111 κ. ἑ.), ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς διαρκεῖ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἀποδίδεται αὐθημερόν τὸ ἐσπέρας, ψαλλομένου τοῦ ἰδίου ἐσπερινοῦ τῆς παραμονῆς (ἐκτός τῶν Ἀναγνωσμάτων) καὶ ἀνευ ἀκολουθίας τοῦ Μ. Ἀποδείπνου. Γίνεται δὲ καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Σημ.— Τὴν ἰδίαν κανονικὴν περίοδον ἀκολουθεῖ καὶ ἡ σύμπτωσις τοῦ ὀψιμώτερου Πάσχα (25 Ἀπριλίου), διὰ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ συμπέσῃ ὁ Σεληνιακὸς κύκλος 5 (ὅτε καὶ μόνον ἔχομεν τὸ ὀψιμώτερον Νομικὸν Φάσκα) μετ' ἑνα ἐκ τῶν Ἡλιακῶν κύκλων 9, 15, 20 καὶ 26 (ὅτε καὶ μόνον ὁ Ἀπρίλιος ἀρχεῖται ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Πέμπτη καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ Κυριακὴ συμπίπτει εἰς τὰς 25).

Καὶ τότε ἔχομεν τὰς ἐξῆς κανονικὰς περιόδους :

Α' Περίοδος :

Τῆ 387 (Ἡλ. κ. 15)	
> 482	> 26, ἦτοι μετὰ 95 ἔτη
> 577	> 9, > > 95 >
> 672	> 20, > > 95 >
> 919	> 15, > > 247 >

Β' Περίοδος :

Τῆ 1014 (Ἡλ. κ. 26), ἦτοι μετὰ 95 ἔτη	
> 1109	> 9, > > 95 >
> 1204	> 20, > > 95 >
> 1451	> 15, > > 247 >

Γ' Περίοδος :

Τῆ 1546 (Ἡλ. κ. 26), ἦτοι μετὰ 95 ἔτη	
> 1641	> 9, > > 95 >
> 1736	> 20, > > 95 >
> 1983	> 15, > > 247 >

Δηλαδὴ ἐξήκοντα ὀκτὼ ἔτη μετὰ τὸ ἐφεινόν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ὀψιμώτερου Πάσχα, τὸ μὲν Τριψίδιον ἀρχεῖται τῆ 14 Φεβρουαρίου, ἢ δὲ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου συμπίπτει τῆ Μ. Παρασκευῆ, ὅτε ἡ ἀκολουθία του ἀναβάλλεται καὶ ψάλλεται τῆ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΚΤΗ ΚΑΙ ΣΤΑΚΤΗ

Καμμιά φορὰ, σκαλλίζοντας τῆς νύχτες τοῦ χειμῶνα μετ' τὸ μαγκάλι τὸ σβυστό, στὴ στάκτη τῆ σβυσμένης βρέσκες δύο κάρβουνα σβυστά, ἀπομεινάρια μόνον φωτιᾶς γερῆς, ποῦ θάτανε ποτέ τῆς ἀναμμένης.

Σκαλλίζοντας καὶ τῆς γερῆς καρδιᾶς τῆς ψυχραμένης, σὰν πόσα κάρβουνα θὰ βρῆς στὰ βάρη σκεπασμένα ἀπὸ τὴ στάκτη τοῦ καιροῦ, νὰ μαρτυροῦν σβυσμένης φωτιᾶς μεγάλης πᾶκαφαν καὶ πάδια περασμένα!

ΑΠΟΣΤ. ΦΙΛΙΟΣ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ Βαλερία ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μὲ μίαν κίνησιν ὁ μάγος τὴν ἐκράτησεν :

— Ἐν τούτοις, τῆς εἶπε, κάποιος θὰ ἐπαγρυπνῆ ἐφ' ὑμῶν.
— Ἄ! μοῦ δίδετε ἐπὶ τέλους θάρρος, εἶπεν ἡ νεάνις, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ. Θὰ εὖρω λοιπὸν κάποιον προστάτην ;
— Μάλιστα.

— Ἄγνωστον ;
— Ὁχι ὅλως διόλου. Δύναμαι νὰ σᾶς τὸν ὀνομάσω. Δὲν φοβεῖται τίποτε. Ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἀγνότατος καὶ ἔχει ὑποχρεώσει ὅλους νὰ τὸν σέβωνται.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ Βαλερία.
— Ὁ γέρον, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνὴν καὶ χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὴν κόρην, ἀπήντησεν :
— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶμαι ἐγώ ! . . .

3. — Θεία καὶ ἀνεψιά.
Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των, ὅλοι ἦσαν φαιδροί. ἐν τούτοις, κατὰ βάθος, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔφερον κάποιαν στενοχωρίαν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἄν ἐξαιρέσῃ τις τὴν Ζερμαῖν, ἥτις ἀφροντίς ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰουλίου, ὁ Λεσπερᾶ ἦτο στενοχωρημένος, καθὼς πᾶς τις, τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτονται ἀκουσίως οἱ μύχιοι πόθοι καὶ τὰ ἀπόκρυφα σχέδια. Ἐπίσης καὶ ἡ Βαλερία ἐσχολίαζε πικρὰ τοὺς λόγους τοῦ γέροντος.

— Εἶπεν εἰς τὴν Ζερμαῖν, ἐσκέπτετο, ὅτι θὰ πάρῃ ἐκείνον, ποῦ ἀγαπᾷ, ἄρα τὸν Ἰούλιον, καὶ ὅμως ὁ νέος αὐτός, χθὲς ἀκόμη, μοῦ ἔλεγε τόσον αἰσθηματικὰ λόγια ! . . .

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πάντοτε κρυμμένην εἰς τὴν καρδίαν, συνεπέραναν :

— Ἐξάπαντος ὁ γέρον αὐτὸς εἶναι τρελλός !
Τώρα διήρχοντο ἐν δάσος, τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ὁ Λεσπερᾶ εἶχε πωλήσει εἰς τὸν Γκρανδιέ. Ὁ νέος ἀφῆκε τότε τὴν Ζερμαῖν καὶ διηυθύνθη πρὸς μερικοὺς ξυλοκόπους, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο παρέκει. Εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ μερικὰς διαταγὰς. Ἡ Ζερμαῖν μετέβη εἰς συνάντησιν τῆς μητρὸς της, ὁ δὲ Ἰούλιος, ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐπλησίασε τὴν Βαλερίαν.

— Ἦθελον νὰ ὀμιλήσω πρὸς σᾶς, τῆς εἶπε συνεσταλμένως.
— Ὅμιλήσατε, τοῦ παρετήρησεν ἐκείνη μειδιῶσα.
— Πρόκειται διὰ τὸ μέλλον τοῦ βίου μου.
— Καὶ δύναμαι κατὰ τι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;
— Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.
— Ἀπὸ ἐμέ ;
Ἡ νέα ἐσταμάτησε, φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν. Ἐφθασε λοιπὸν ἡ στιγμή τῆς εὐτυχίας. Μὲ ἐν βλέμμα της ἐνεθάρρυνε τὸν νέον νὰ προχωρήσῃ. Ἐκείνος ἤρχισε :

— Τὴν ἀγαπᾷ, εἶπε, μὰ δὲν γνωρίζω ἂν καὶ αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ.
Σεῖς μόνον εἰμπορεῖτε νὰ μ' ἐξαγάγετε ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν . . .
Ἡ Βαλερία, ὄχρᾶ, παρετήρησε τὸν νέον κατάπληκτος.
— Καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθην, ὅτι, προτοῦ τῆς ἐκδηλώσω τὸν ἔρωτά μου, προτοῦ ὀμιλήσω μὲ τὸν κύριον Λεσπερᾶ, θὰ ἦτο καλὸν ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, δεσποινὶς Βαλερία . . .
— Ἀλλὰ διὰ ποῖαν μοὶ ὀμιλεῖτε, κύριε Γκρανδιέ ;
Ἐκείνος, σκληρὸς ἐν τῷ ἐγωισμῷ τοῦ ἔρωτός του, μὴ σκεπτόμενος, ὅτι θίγει οὕτω τὴν νεανικὴν καρδίαν τῆς κόρης, ἡ ὁποία τὸν ἤκουεν, ἀπήντησε μὲ σπουδὴν :

— Καὶ διὰ ποῖαν ἄλλην, δεσποινὶς, παρὰ διὰ τὴν Ζερμαῖν ;
— Ἄ! . . . διὰ τὴν Ζερμαῖν ! παρετήρησεν ἡ κόρη ἀσθενῶς.
— Τί ἔχετε, δεσποινὶς ; μὲ τρομάζετε !

(ἀκολουθεῖ)

— Μᾶς ἐμπαίζει, ἐπιθύρουν ὁ Γκρανδιέ.
— Ὁχι περισσότερον ἀφ' ὅ,τι τὸν ἐμπαίζομεν ἡμεῖς.
Ἄλλ' ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ἔμενεν ἀπαθής. Ἐκάλεσε πρῶτην τὴν Ζερμαῖν, τῆς ἐκράτησε τὰς δύο χεῖρας καὶ ἐνῶ τὴν ἐκύτταζε κατὰ πρόσωπον, τῆς εἶπε :

— Δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ εἰσθε κατὰ τὸν βίον σας πολὺ εὐτυχῆς. Αὐτὸ θὰ προέλθῃ τόσον ἐξ αἰτίας σας, ὅσον καὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σᾶς περιβάλλουν. Ἀγαπᾶτε τώρα ἓνα νέον. Δὲν εἰσθε ἡ μόνη, ποῦ τὸν ἀγαπᾶτε. Οὐχ ἦττον εἰμπορεῖτε νὰ κοιμᾶσθε ἡσυχος. Ὁνειρεύεσθε νὰ νυμφευθῆτε τὸν νέον αὐτόν. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ. Κατ' ἀρχάς, θὰ

— Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόν δε νέεσθαι.
Ζεύξασ' ἡμίονους, πτύξασά τε εἵματα καλά,
Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη . . .

— Μὰ αὐτὰ εἶναι ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἐπιθύρουν μὲ ὀργὴν ὁ κ. Λεσπερᾶ.
— Naί, ἐνθυμοῦμαι, εἶναι Ὅμηρος.
Ἐνταῦθα ὁ Μαρι-Ἀδὲλ δὲν ἐπτοήθη. Ἐξηκολούθησε ν' ἀναγινώσκῃ ἔπειτα, ἀποτεινόμενος εἰς τὰ ζῶά του, ἤρχισεν ἓνα παράδοξον ᾄσμα :

Τίτου, τίτου, τίτου
Σπί, τίου, τοκούά,
Κουτουίου, κουτουίου κουτουίου.

— Μᾶς ἐμπαίζει, ἐπιθύρουν ὁ Γκρανδιέ.
— Ὁχι περισσότερον ἀφ' ὅ,τι τὸν ἐμπαίζομεν ἡμεῖς.
Ἄλλ' ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ἔμενεν ἀπαθής. Ἐκάλεσε πρῶτην τὴν Ζερμαῖν, τῆς ἐκράτησε τὰς δύο χεῖρας καὶ ἐνῶ τὴν ἐκύτταζε κατὰ πρόσωπον, τῆς εἶπε :

— Δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ εἰσθε κατὰ τὸν βίον σας πολὺ εὐτυχῆς. Αὐτὸ θὰ προέλθῃ τόσον ἐξ αἰτίας σας, ὅσον καὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σᾶς περιβάλλουν. Ἀγαπᾶτε τώρα ἓνα νέον. Δὲν εἰσθε ἡ μόνη, ποῦ τὸν ἀγαπᾶτε. Οὐχ ἦττον εἰμπορεῖτε νὰ κοιμᾶσθε ἡσυχος. Ὁνειρεύεσθε νὰ νυμφευθῆτε τὸν νέον αὐτόν. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ. Κατ' ἀρχάς, θὰ

— Έμπρός λοιπόν, τοῖς λέγει, φιληθήτε καὶ παύσετε νὰ εἶσθε κατηφεῖς καὶ κακιωμένοι μεταξύ σας.

Ἡ Μάρθα τοὺς ᾤθει νὰ πλησιάσωσιν. Ἐκεῖνοι ἀνθίσταντο. Ἐφοβοῦντο μὴ ἡ ταραχὴ των τοὺς προδώσῃ.

— Λοιπόν, ἀρνείσθε ;

— Ὅχι.

— Ἐ! τότε φιληθήτε! . . . Πῶς; . . . εἶναι λοιπὸν σοβαρότερα ἡ αἰτία ; δὲν μοῦ ἐξομολογήθητε λοιπὸν ὅλα ;

Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασεν ἀποφασιστικῶς τὴν Ἰσαβέλλαν καὶ τῆς λέγει :

— Ἰσαβέλλα, ἡ Μάρθα ἔχει δίκαιον. Θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν εἶμαι ἔνοχος διὰ τὴν μνησικακίαν, ποῦ σὰς ἐκράτησα ἕως τώρα ; Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἀσπασθῶ ;

Ἡ νέα ἔτεινε τὸ μέτωπόν της.

Ἡ Μάρθα τοὺς παρετήρει μὲ παγερὸν μειδίσμα. Ἡσθάνετο κάποιαν ἐπιβλητικὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς κάμνη νὰ υποφέρωσι καὶ νὰ εὐχαριστῆται ἐκ τῶν βασάνων των.

Εὐθὺς ὡς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰακώβου ἤγγισαν τὸ μέτωπον τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς, καὶ οἱ δύο ἔτρεμον. Ἐπειτα ἡ Ἰσαβέλλα ἐρρίφθη ἐξηντλημένη ἐπὶ τοῦ καναπέ.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

Ἡ Ἰσαβέλλα συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις της καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Τίποτε, τίποτε ! Εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής !

Ἡ Μάρθα συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας της καὶ ἐσκέπτετο :

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἴσως δὲν ψεύδεται.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἰσαβέλλα ἐπλησίασε τὴν ἀδελφὴν της.

— Τώρα, τῆς εἶπε, ποῦ ἔλαβες θέσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μαρκησίου, δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ. Ἐχω ἓν σχέδιον.

— Τί λοιπόν ;

— Θ' ἀφήσω τὸν Πύργον.

— Σὺ ; καὶ τί θὰ κάμῃς μακρὰν ;

— Ὅτι ὁ Θεὸς θελήσῃ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα μας ; Διατί λοιπὸν τότε συγκατετέθης νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ ; Θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἡρνούμεθα.

— Ἴσως, ἡ ἐπιστροφή μας ὅμως δὲν ὑπῆρξεν ἀνωφελής, ἀφοῦ σὲ συνέδεσε μὲ τὸν Ἰάκωβον, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπόθεις.

— Ναί, ἀλλὰ ποῖα αἰτία σὲ ἀναγκάζει νὰ φύγῃς ;

— Καμμία. Ποθῶ νὰ ζήσω ἀνεξάρτητος καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας μου.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἔχεις καμμίαν ἀφορμὴν ;

— Σὲ βεβαιῶ.

— Παράξενον πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ἐξαφνικὸν ταξίδιον.

— Τοῦναντίον ἐγὼ τὸ εὕρισκω πολὺ φυσικόν.

— Ὁμίλησες διὰ τὸν σκοπὸν σου αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα μας ;

— Εἰς κανένα ἀκόμη.

— Καὶ δὲν φαντάζεσαι, ὅτι θὰ σ' ἐμποδίσουν ἀπ' αὐτὸ τὸ διάβημα ; Ἐχεις κάποιο μυστικὸν εἰς τὴν καρδιά σου καὶ δὲν θέλεις νὰ μᾶς τὸ ἐμπιστευθῆς ; οἱ γονεῖς μας θὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν φυγὴν σου, διότι εἶναι φυγὴ, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζουν ὅτι τοὺς κρύπτεις.

— Τὸ φαντάζεσαι, Μάρθα, δὲν σοῦ κρύπτω τίποτε. Θέλω νὰ φύγω.

— Καὶ ἀπὸ πότε ἔλαβες τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ;

— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβώνων σου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν δικαιοματικῶς ἔχεις ἄλλον διὰ νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ σὲ προστατεύῃ.

— Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς ;

— Κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Ζιρομανσὺ, εἰς τὸ χωριό, ποῦ ἐμείναμε μαζὶ κατὰ τὴν ἐξορίαν μας.

— Καὶ διατί κατ' ἀρχὰς ; σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς μακρότερα ;

— Σ' αὐτὸ θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἡ ἐργασία.

— Καὶ δὲν θὰ σ' ἐπαναβλέπωμεν ;

— Μάλιστα, ἐνίστε. Μήπως εἶναι δυνατόν νὰ ζήσω παντοτεὶνὰ μακρὰν σου ;

— Ἰσαβέλλα, δὲν μ' ἀγαπᾷς !

— Μάρθα !

— Ὅχι, τώρα ἐνόησα, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον, ἀφοῦ σκέπτεσαι νὰ μᾶς ἀφήσῃς. Προηγουμένως ἀμφέβαλλον, τώρα ὅμως εἶμαι βεβαία.

Ἡ Ἰσαβέλλα διελογίζετο :

— Λέγεις, ὅτι εἶσαι βεβαία, καὶ ὅμως ἡ ἀναχώρησίς μου ἀπὸ τὸν Πύργον εἶναι τὸ μεγαλειότερον δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου ἐξ ὅσων ἔλαβες ποτέ.

— Ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ ν' ἀλλάξῃς γνώμην ;

— Τίποτε. Μὴ προσπαθεῖς. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος.

— Ἄν ὁ μαρκήσιος σὲ διέτασσε νὰ μείνῃς ;

— Θὰ τὸν παρήκουσα.

— Ἄν σὲ παρεκάλει μαζὺ μὲ τὴν μητέρα μας, λέγοντες, ὅτι εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ τῆς οἰκογενείας, καὶ ὅτι μόνον πένθος καὶ δάκρυα θὰ εἶναι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ;

— Θὰ συνεκινούμην, ἀλλὰ θὰ ἔφευγον.

— Θὰ σὲ κατηγορήσουν ὡς ἀχόριστον καὶ θὰ ἔχουν δίκαιον.

— Ὅχι, δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα, διότι τοῖς ἀπέδειξα ἄλλοτε τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τῆς θυσίας τῆς τιμῆς μου καὶ τῆς ἐλευθερίας μου.

— Καὶ ἂν ὁ Ἰάκωβος . . . , ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφός σου, σὲ παρεκάλει ;

— Δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μεγαλειότεραν ἐπίδρασιν ἐπ' ἐμοῦ.

— Καὶ ἐγώ, Ἰσαβέλλα, ἐγώ ; . . . Ἄν σοῦ ἔλεγον, ὅτι εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ἡ υγεία μου, καὶ ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἂν ἀπομακρυνθῆς ;

— Θὰ σοῦ ἀπήντων, ὅτι ἀπατάσαι . . . Ἡ ζωὴ σου πλέον δὲν εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς ἐμέ. Τὸ καθῆκόν σου καὶ ἡ εὐτυχία σου σὲ ἔστρεψαν ἄλλοῦ. Καὶ θὰ ἀνεχώρουν.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Μάρθα ἐσκέφθη :

— Θέλει ν' ἀφήσῃ τὸν Πύργον, διότι φοβεῖται τὰς ὑπονοίας μου, φοβεῖται ἀπὸ ἐμὲ καὶ θέλει νὰ εἶναι μακρὰν μου, διὰ νὰ παραδοθῇ ἐλευθέρως εἰς τὸν ἔρωτά της καὶ διὰ νὰ βλέπῃ τὸν Ἰάκωβον ἐλευθέρως.

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σκέψεως αὐτῆς ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀδελφῆς της.

Ἐπειτα μία ἄλλη σκέψις τῆς ἐπῆλθεν :

— Ἄν φύγῃ, ἂν κάμῃ ὅ,τι εἶπεν, ἂν, ἀντὶ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Ζιρομανσὺ, ὑπάγῃ μακρότερον ἀκόμη, ὅταν ἀλλάξῃ μέρος, οἱ σχέσεις των καθίστανται ἀδύνατοι. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πηγαίνη ὄχι διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Πύργου, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ποτέ, ἢ τοῦλάχιστον σπανίως.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σκέψεις της αὐτάς, ἀπειτάθη εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀδελφή μου, ἐσκέφθη, δὲν σ' ἐμποδίζω πλέον. Ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσον . . . , πήγαινε, εἶσαι ἐλευθέρα.

— Δὲν μ' ἐμποδίζεις πλέον ;

— Ὅχι, τοῦναντίον σὲ συμβουλεύω ν' ἀπομακρυνθῆς, καὶ ἂν ἀποφεύγῃς τὸν Πύργον καὶ τοὺς κατοίκους του, πήγαινε κάθισε μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ὥστε τίποτε νὰ μὴ σοῦ τὸν ὑπενθυμίσῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς μεταμέλειαν.

Ἡ Ἰσαβέλλα παρετήρησεν ἐταστικῶς τὴν ἀδελφὴν της. Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τῇ ἐφαίνετο, ὅτι ὑπάρχει κάποια εἰρωνικὴ σημασία. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παγωμένου μετώπου τῆς Μάρθας οὐδὲν ἀνεκάλυψε.

Παρήλθον δύο ἡμέραι καὶ ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐφανέρωνεν ἀκόμη εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν Κλοσίλδην τὸν σκοπὸν της. Ὅσον διὰ τὸν Ἰάκωβον, τὸν ἔμαθεν ἀμέσως διὰ τῆς Μάρθας.

Ἦτο μία ἐκδίκησις δι' αὐτὴν.

— Ἡ Ἰσαβέλλα θὰ μᾶς ἀφήσῃ. Στενοχωρεῖται πλησίον μας. Εὕρισκει, ὅτι ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ εὐτυχία καὶ ἡ ἀμετάκλητος ἀπόφασίς της εἶναι νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ μὲ τὴν ἐργασίαν της.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρίαί, Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰστορικόν τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Μπέγιογλου, 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικὰ σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΧΗ

Υπάρχουν άνθρωποι, που ψήνουν φασουλάκια γερόβραστα με σκόρδο το Πάσχα και τρώνε κοκορέτσι με «παστόν Ρωμαίων» (ή κατά τον κ. Βιλαβάνη εντυμολογία της λέξεως παστουρμας) την Μ. Παρασκευήν.

Ένας παλιός μου γνώριμος, χωρίς να κάμη τίποτε απ' αυτά, προέβη εις κάτι έκκεντρικώτερον: Παντρεύθηκε πριν από τρεις μήνες! Περιμένα από μέρα σε μέρα την είδησιν της αυτοκτονίας του, η τουλάχιστον κἀνέν άγγελτήριον αίφνιδίου θανάτου. Της περασμένης έμαθα, ότι ήτον άρρωστος: όταν πήγα σπίτι του να τον επίσκεψθώ, μία χαριτωμένη γυναικούλα, που έδικαιώνεν όλην την τρέλλα του φίλου μου, με ώδήγησε στο δωμάτιό του. Τόν ηύρα ροδοκόκκινο, πειδ κόκκινο άφ' ό,τι τον ήξευρα, μέσα σ' ένα παχύ άτλαζένιο στρώμα. Μόλις τον ρώτησα πώς πέρασεν, έβγαλε την γλώσσα του — όλόκληρο χιονισμένο βουνό με φάραγγας και κοιλάδας — σαν να με διάβαζε κἀνέν έχθρικόν άνακωνωθέν. Έπειτα ήρχισε τά σχόλια:

— Μεγάλη διαφορά: οι πόνοι μετριασμένοι, βάρος όλιγώτερον, ή ζαλάδα έπεσε... Πούντα φοβερή, που λές, φιλικό μου! "Αν δεν ήτον άπ' έδω... (έριψε μία θωπευτική ματιά στην γυναίκα του) να με βάζη βεντούζες και ζεστά μπουκάλια στα πόδια, λάσπη ή δουλειά μου.
— Που άρπαξες, βρε άδελφέ, τόσο κούο;
Μ' έκύτταξες κατόματα χωρίς να με άπαντήση.
— Δεν με λές, ή όρεξις;
— Δεν έχω καθόλου: με την βίαν καταϊβάξω ένα-δύο κουταλιές γάλα.

— Ανατριχίλες;
— Ούτε. Αύτην την στιγμήν είμαι φουρνος κάτω από τά παπλώματά μου.

— Από νεώτερα πώς πής; Μαθαίνεις έδω τίποτε;
— Τίποτε, άτολύτως! Ό γιατρός μ' έφοβέρισεν, ότι δεν μ' έγγυάται, όταν πιάνω σά χέρια έφημερίδας, και πρό πάντων σατυρικά περιοδικά.

Ένα ελαφρό άρωμα από βιολέττες, τοποθετημένες με καλαισθησία σ' ένα κομπό βαζάκι, ήταν σκορπισμένο στην κάμαρα μαζί με τό γαλαζιο φώς του καντηλιού και τό πειδ γαλαζιο φώς των ματιών της γυναίκας του φίλου μου. Νεκρική σιγή έβάσιλευε, που μόλις τό ελαφρό κτύπημα του ρωλογιού τολμούσε να ταράξη. Η γυναίκα του επάνω από τό προσκέφαλο σκούπιζε μ' ένα μεταξωτό μαντηλάκι τόν φανταστικόν ιδρώτα που έ'λεπε να τρέξη στο μέτωπό του — για την ώρα, μόνον ιδρώτα βγάξει τό μέτωπον του φίλου μου.

Δέν είμαι έκ φύσεως φθονερός, μά δεν μπόρεσα να μη λαχταρήσω τό μαγευτικόν αυτό περιβάλλον! Μία άπελειστική ζούλεια μ' έπιασεν έκσίνην την στιγμήν: με ήρτε να τόν άρπάξω από τά πόδια, να τόν πετάξω από τό στρώμα και να καταλάβω την θέσιν του, κάτω απ' έκείναξιά ζεστά παπλώματα.

Προσπάθησα να φέρω στην μνήμη μου όλα τά όνόματα των ευτυχών και μακάρων, που άπηθανάτισεν ή Ιστορία: όλους τους έβλεπα να υποχωρούν και να φεύγουν νεροπιασμένοι έμπρός σ' αύτην την ευτυχισμένη άρρώστεια. Η ζούλεια μου έκείνη την ώρα μετβλήθη σ' ένα είδος τρέλλας, που μ' έκαμε να φωνάξω με όλην την δύναμιν των πνευμόνων μου:

— Τύφλα νάχη ό Κροΐσος, φίλε μου!
Μ' έκύτταξαν σαστισμένοι, ένφ' έγώ επάνω στην παραφορά μου έξηκολούθησα:

— Να έχης δίπλα στο προσκέφαλό σου έμμορφη γυναίκα, να νοιώθης κάτι δακτυλάκια, που έρραβαν κουκλόπανα πριν από δύο χρόνια, να σε βάζουν βεντούζες, ζεστά μπουκάλια στα πόδια, ίσως και κάτι παραπάνω άκόμη... και τό κυριώτερον, να μην έχης όρεξι! όρεξι! όρεξι!

Η γυναίκα του τάχασε.
— Μά ήσυχάστε, κύριε!

— Πώς να ήσυχάσω, κυρία μου; Δεν έχει άνάγκη από θέρμανσι. Είναι κορμαμένος άπ' τόν πυρετό. Δεν χρειάζεται γκάκι... τόν πειράζει στα μάτια. Δεν διαβάξει έφημερίδες, δεν διαβάξει σατυρικά περιοδικά, δεν μαθαίνει νεώτερα, δεν άκούει τίποτε, δεν τρώγει και στο τέλος έχει αυτά τά γλυκά ματάκια που τόν χαϊδεύουν όλη την μέρα... μά δεν είναι να τό πιστέψη άνθρωπος!

Όταν σηκώθηκα να φύγω, ό άρρωστος μ' έσοφίξε τό χέρι με χαμόγελο και με έλεγε:

— Έχεις δικηο' και στα δικά σου...

Είναι ή μόνη άληθινή εύχή, που άκουσα έως τότε. Την ίδιαν άπευθύνω προς όλους τους άρσενικούς άναγνώστιας της επιθεωρήσεως.

Η. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μαζή με την έφτεινήν πρόωρον εμφάνισιν της άνοιξιάτικης εύμορφιάς, όλως διόλου πρόωρος παρουσιάσθηκε και ή πάντοτε σπεύδουσα άμυγδαλιά.

Άγάμεσα από τά άλλα δένδρα του κήπου, τά όποια άκόμη έξακολουθοϋν να μάς δείχνουν την χειμωνιάτικη γυμνότητά τους, ή άμυγδαλιά, βιαστική, έφόρεσε την λουλουδένια εύμορφία της και πρό ήμερών προκαλεί κάθε περιέργου τό βλέμμα, όπως θα έπρόσεχε μανεις μάν λάμπουσιν παρθενικήν εύμορφίαν εις γεωγικόν παράθυρο.

Καμαρώνει σαν κοκόττα, την όποιαν πρό όλίγου έστόλισε τό τελευταίον Παριζιάνικο φιγουρίνι και άναδεικνύεται περισσότερο άνα μέσον εις τά άλλα πτωχά εις περιβολήν άδέλφια της.

Όλόασπρη σαν νύφη άφίνει πότε-πότε επάνω εις την λευκάδα της να διαφαίνεται ελαφρά κόκκινη απόχρωσις, ίσως από έντροπήν, διότι τόσα πολλά την άτενίζουν περίεργα και άδιάκριτα βλέμματα.

Προσεκτική και έπιφυλακτική από κάθε βέβηλον χείδευμα, δεν κατορθώνει να άποφύγη την άνυπόφορον ένόχλησιν δύο σπουργιτών, των γνωστών αυτών πτερωτών άλητών, οι όποιοι τάς έρωτικές των τρυφερότητας με θέρμη και διαχυτικήν εκδήλωσιν έννοούν να έκτυλίσουν ένώπιον της τόσον νεροπαλής λευκοφορεμένης άμυγδαλιάς.

Την έννοχλει επίσης και ή γειτόνισά της, μά θεότρελλη κορασίς, ή όποία συχνά έννοει να κόπη τά μάλλον φουντωμένα κλαδιά της διά να τά προσφέρει σ' τόν έκλεκτόν της καρδιάς της, δείγμα του έρωτός της, ό όποιος άνθει με όσην χάριν και δροσιά άνθίζει και ή χαριτωμένη άμυγδαλιά.

Και διά να γίνη αυτό, τό όποιον και με άλλην άλλου είδους εκδήλωσιν ήτο δυνατόν να γίνη, πρέπει να καταστραφή μία άριστοτεχνική εύμορφία, την όποιαν ό Μέγας Καλλιτέχνης του Παντός μάς έχάρισε με τόσην προθυμίαν και καλωσύνην.

Και ή καυμένη ή άμυγδαλιά δεν έχει ούτε δάκρυα, ούτε φωνήν στεναγμού διά να μάς άποδείξη τόν πόνον της καρδιάς της, διά την άδικόν αύτην καταστροφήν της από τό τελειότερον δημιούργημα του Θεού, τόν άνθρωπον.

Άλλά, τί σημαίνει τούτο;

Μήπως οι μεγαλείτεροι, οι πλέον υποκάρδιοι πόνοι δεν πνίγονται πολλάκις μέσα σε μίαν άφωνη άγωνία και ταραχή, ή όποία, αν δεν όμιλή, άφίνει όμως πολλά να έννοηθοϋν και μυριάκις να συγκινήσουν;

Η, που είναι τάχα αύτή ή φημισμένη τελειότης του άριστουργήματός της Φύσεως, του ανθρώπου; Μήπως πρέπει να την άναζητήσωμεν εις τά άπέραντα πεδία του σημερινού φοβερού πολέμου, όπου ή φρίκη, ό θάνατος και ή πρωτοφανής καταστροφή είναι έργον της προόδου του τόσον ως τελείου έξυμνηθέντος, του ανθρώπου;

Και ή άμυγδαλιά, πάντοτε άφωνη και παραπονεμένη, άφίνει να της καταστρέψουν την ζηλευτήν χάριν και εύμορφίαν της όχι πλέον οι έρωτευμένοι, οι όποιοι επί τέλους κάτι θέλουν με αύτην να συμβολίσουν, αλλά και αυτά τά παιδάκια, τά όποια ή άθώοτης και ή καλωσύνη τά άνεγνώρισεν ως έπίσημα σύμβολά της.

Ένας όμιλος έξ αυτών, χαρωπός και γεμάτος παιδική ζωή και άφέλεια, έστησε χορόν γύρω σ' την άνθισμένη άμυγδαλιά και, πότε-πότε, με τό σπατάλισμα του χορού του έσειε τόν κορμόν του άνθισμένου δένδρου, διότι του έφαινετο εύχάριστον να βλέπη βροχηδόν να φυλλορροή όλο τό ώραίο έκείνο λουλουδένιο στόλισμα.

Ούτε εις την καταστροφήν αύτην των άνεγνωρισμένων άθώων ήτο δυνατόν να άντιτάξη άρησιν και διά τούτο άφέθη να καταστρέφεται, με μόνην την γλυκειά παρηγοριά, ότι από τά συντρίμματα της καταστροφής της έσχηματίζετο ένα ώραίο όλόασπρο λουλουδένιο χαλί, επάνω εις τό όποιον, όσο πατούσαν τά θεότρελλα έκείνα άθώα, τόσο έπερίσευε και ή καταστρεπτική των εύχάριστων.

Άλλοίμονον!
Με πόσας άλλας παρομοίας καταστροφάς καθημέραν ό άνθρωπος δεν έννοει να ποικίλλη τάς βιωτικές του ήδονάς και άπολαύσεις;

Άσ...

Επαξία εκλογή. — Γενομένης έν Κουσκουτζουκίω την Κυριακήν 15 Φεβρουαρίου κοινοτικής συνελεύσεως προς άνάδειξιν νέου μουχτάρη, έξελέγη και αύθις διά γενικής πλειονοψηφίας ό επί δύο συνεχώς έτη διατελέσας τοιοϋτος ότηρρός και άκάματος κ. Τηλέμαχος Βασματζίδης, άνήρ καθ' όλα άξιος, τυγχάνων της άμερίστου αγάπης και ύπολήψεως άπάντων των κατοίκων. Συγχαίροντες τη κοινότητι επί τη έπιτυχει ταύτη εκλογή, άπευθύνομεν αυτώ τά ειλικρινή και εγκάρδια συγχαρητήριά μας. — Π. Ν. Π.

Άρραβώνες. — Τη π. Κυριακή έτελέσθησαν έν Βαλατῆ ύπο τους αίσιωτέρους οίονους οι άρραβώνες της χαριτωμένης δεσποινίδος Μαρίας Α. Μωυσιάδου μετά του καλλίστου νέου κ. Κωνστ. Ι. Δεμονίδου. Εις τους ούτως εύαριστότα μνηστευθέντας εύχόμεθα ταχέαν την στέψιν. — Έλ. Μαν.

Βάπτισις. — Έν στενωφ κύκλω συγγενών έβαπτίσθη την Κυριακήν 8 Φεβρουαρίου έν Άτταλίε το πρωτότοκον θυγάτριον του κ. Βασ. Ι. Παπάσογλου. Ίην νεοφώτιστον άνεδέξατο εκ της κολυμβήθρας ό άδελφός αυτου κ. Σταύρος Ι. Παπάσογλου, ώνομάσας αυτην Μαρίαν.

Κινηματογράφοι. — Πολύ έκλυστικώς και καλλιτεχνικώς ταινίας προβάλλει ό κινηματογράφος «Ρουγιάλ» του Βαριετέ, συγκεντρώνων πάντοτε πολύν και έκλεκτόν κόσμον, οστις και μένει καταγοητευμένος εκ των παραστάσεων.

— Πρωτοφανές εις πλοϋτον και ώραιότητα είναι τό πρόγραμμα της έβδομάδος ταύτης εις τόν κινηματογράφον «Σαντρέλ» του Σιτε-Συρι του Μπέγιογλου. Θα χάσουν όσοι δεν τό παρακολούθησουν.

— Εις τό Σινεμά «Οιτομάν» προβάλλονται ταινία πολυ έκλεκταί. Είναι τό έντευκτήριον του Αϊ-Λάιφ. Εις τόν κινηματογράφον αυτόν οι άναγνώσται μας έχουν έκπτώσιν 50%, άρκει να παρουσιάσουν τό εις την τελευταίαν σελίδα δημοσιεύμενον δελτίον.

— Δι Μ... Μόδι. Παρά την άρχικήν σπουδήν σας, αι άπαντήσεις σας καθυστεροϋν διατί; — Δ. Μάνος.

ΜΙΚΡΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

- Οργή: Πικροδική τρέλλα. Σενέκας.
- Εδσπλαγγνία: Η ψυχή των άρετών. S. Vincent de Paul.
- Η θυσία. V. Cousin.
- Η εύγεγεσείρα όδός ή άγουσα εις τους έπαίνους. La Rochefoucauld.

ΠΟΙΚΙΛΑ

•Η έτησία παραγωγή των αυγών καθ' όλον τόν κόσμον φθάνει εις τοιοϋτον όγκον, ώστε θα ήδύνατο τις να καλύψη όλην την γήν με μίαν όμμελέτταν, πάχους 6 εκατοστομέτρων.

Τό μάθημα των τρόπων του φέρεσθαι εις τους Κινέζους κατέχει την ίδιαν θέσιν, οίαν παρ' άλλους λαοίς ή άριθμητική.

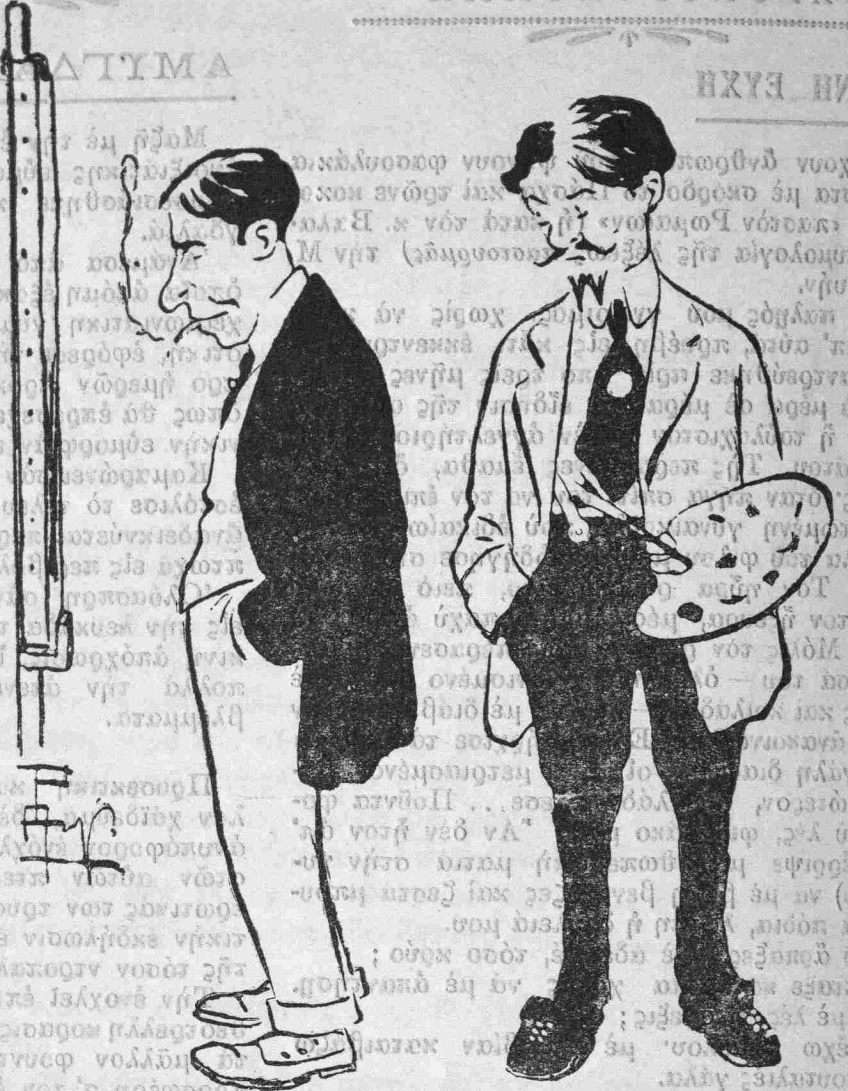
ΤΟ ΜΟΝΟΝ όμογενές κατάρτημα έτοιμών ένδυμάτων άνδρικών, γυναικείων και παιδικών: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, έν Πόλει, μεταξύ Βαξε-Καποϋ και Σουλταν-Χαμάμ, έν Σανιέ χανίφ, α' πατώματι.
•Έν αυτώ θέλετε εύρει και όλα τά είδη γουναρικών, ήτοι σάρπες, μανδόν και μπουά, ως και ίδιατερον τμήμα εκ μπονετέρι.
•Ένεκα του τέλους της έποχής έκπτώσις εξ 20 0/0.
Μία μόνον έπίσκεψις άρκει.

Αναποδιά.

— Νά πάρ' ο διάολος! δέ μουμεινε δεκάρα στην τζέπη. 'Απόψε είμαι ήναγκασμένος νά μείνω με τη γυναϊκά μου.

Κομπλιμέντο.

— Πώς σου φαίνεται τὸ ἔργο μου ;
— 'Ωραϊό· ἰδίως τὸ ἀκάματο μέρος εἶναι σωστό ἀριστούργημα.

ΕΥΘΥΜΑ

Πώς ὄχι!

Κάποιος ἐπρόκειτο νά πωλήσῃ ἓν κτῆμα. Τὸ κτῆμα ἐκεῖνο ἐφημιζετο, ὅτι ἦτο εἰς πολὺ ὑγρὸν μέρος καὶ δι' αὐτὸ αἱ πρσοφοραὶ δὲν ἦσαν ἀφθινοὶ. Ἐν τούτοις εὐρέθη εἰς ἀγοραστής.
— Εἶναι ὠραῖον τὸ κτῆμα αὐτό, μὲ εἰσοδήματα, μὲ ὅ,τι θέλετε.
— Αὐτὰ τὰ γνωρίζω· ἔν μόνον θέλω νά μάθω : πῶς εἶναι γιὰ τοὺς ρευματισμοὺς ;
— Πολὺ εὐνοϊκόν, κύριέ μου· ἴσια-ἴσια, ἐδῶ κ' ἐγὼ ἀπέκτησα τοὺς ἰδικούς μου.

Θυσία.

Εἰς καλλιτέχνης συναντᾷ φίλον του εἰς ἓν ζυθοπωλεῖον καὶ παραγγέλλει μίαν μπίρα.
— Θὰ περάσω ἐδῶ, φίλε μου, τὸ ἀπόγευμά μου. Εἶναι πολὺ ἀργά γιὰ νά ἀρχίσω σήμερον ἐργασίαν.
— Μὰ εἶναι μόλις τρεῖς ἡ ὥρα.
— Τί με τοῦτο; ἡ ἡμέρα γιὰ με ἔληξεν. Ἄλλως τε, μοῦ συμβαίνει πάντοτε αὐτό. Ὅταν πῶ μιά ἀπὸ τὸ πρωί, δὲν εἰμπορῶ νά ἐργασθῶ πλέον. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νά ἀφήσω αὐτὴν τὴν συνήθειαν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶναι μεγάλη θυσία, ἀλλὰ τί νά γίνῃ; Πρέπει νά παύσω πλέον.
— Νά πίνης; Τί καλά!
— Ὅχι, καλέ... νά ἐργάζωμαι.

Εἰλικρίνεια.

— Συγγνώμη, κύριε σταθμάρχα, διὰ νά ὑπάγω ἔως τὸν πρῶτον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν πρέπει νά πάρω τὸ πρῶτο τραῖνο ποῦ θὰ ἔλθῃ;
— Αὐτὸ ἐξαριᾶται. Θέλετε νά πάτε γογγόρα; βιάζεσθε;
— Ναί, βιάζομαι πολὺ.
— Ἐ! τότε πάρετε... αὐτὸ ἰδῶ τὸ μονοπάτι.

Ποτέ.

Κάποιος βλέπει εἰς μίαν συναναστροφήν ἔν πολὺ εὐμορφο παιδάκι καὶ λέγει :
— Νά ἓνα παιδί, τοῦ ὁποίου θὰ ἤθελα νά ἦμην πατέρας.
Καὶ ὁ μικρός :
— Δὲν σὰς πιστεύω, κύριε, ὅτι ζητεῖτε τὸν πατέρα μου· ἐκεῖνος ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ!

**ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ
ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**

Μπέγιουλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρῖαν.

Τὸ μόνον ὁμογενές κατὰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

**φιλοκαλίαν,
κομψότητα,
καλαισθησίαν.**

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει **τὰ ὠραιότερα,
τὰ στερεώτερα**

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

**Ἰδιαίτερον τμήμα
γυναικείων
ἐνδυμάτων.**

Ἦτο ἀνάγκη;

— Πῶς σου φάνηκε τὸ Παρίσι ;
— Δὲν εἰμια διόλου εὐχαριστημένος. Δρόμοι γεμάτοι ἀπὸ τρόμ καὶ ἀπὸ ἀμάξια, πεζοδρόμια κατὰμεστα ἀπὸ βιαστικὸς διαβάτας. Δὲν εὐχαριστήθηκα διόλου. Εἶδα καὶ τὴν Σάρα Μπερνάρ. Εἶναι σὰν ὅλες τῆς ἄλλες γυναῖκες.
— Τὴν εἶδες εἰς τὴν «Κυρίαν με τὰς Καμελίας» ;
— Ὅχι· τὴν εἶδα εἰς τὸν δρόμον!

Τύχη.

— Γιάννη, τί ; ἔσπασες κι' ἄλλο ποτήρι πάλι ; ἀπρόσεκτε !
— Ναί, κυρία, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι τυχερός· ἔσπασε μόνο σὲ δυὸ κομμάτια.
— Κι' αὐτὸ τὸ λὲς τύχη ;
— Βέβαια ! δὲν θὰ κουρασθῶ σὰν τὴν ἄλλην φορὰ νά μαζεύω τὰ χίλια κομμάτια του.

ΗΘΕΛΑ ΝΑΧΑ...

**Ἦθελα ἰδοὺ γιὰτροῖνα,
παχειὰ καὶ μαυρομάτα,
νᾶχ τὰ χέρια μαλακά,
τὰ χέρια τῆς ἀφράτα.**

Γιὰ νά μου δένη τῆς πληγῆς, μὲ μολακὰ δεσίματα, κι' ἐγὼ νά τῆς λύσω, μὲ ἰάζια καὶ τσακίσματα.
Νά μοῦ ἐπιδένη τὴν πληγὴ, κι' ἐγὼ νάναγαλιάζω, καὶ κατὰ λάθος κάποτε, νά τὴν γλυκαγκαλιάζω.

Νά ρίχνῃ ὁ ἓνας βάλσαμο στοῦ ἄλλου τὴν πληγὴ, κι' ἔτσι νά γιαιτρευῶμεθα ἠδῶς κ' ἐν σιγῇ.

Πειρασμός.

**Ἄσ' Ὅλα
ΑΕΛΤΙΟΝ**

παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
διὰ πᾶσαν θέσιν τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ ὈΤΤΟΜΑΝ,

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς :

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.